

Yazar necati

Cumartesi, 04 Şubat 2012 23:21

Kabakyazısındaki taş Mektebe öğretmenlik idealini gerçekleştirmek için geldiğimizden bu yana üç yıl dolmuş, acı tatlı anılarıyla kutsal bir meslek olan Öğretmenlik mesleğine kazandırılmıştık .Yıl 1970. Öğretmen okulu bitirme sınavlarına, var gücümüzle hazırlanıyorduk.Her ders birbirinden önemli idi.Acı tatlı anılarımız oldu dedim ya elbette bunlardan akılda kalanlar hiç unutulmayanlar oldu. Sınavlara hazırlanırken kimseyle bir yarışma amacı gütmeksizin hazırlanıyordum. Amacım mezun olmaktı,mesleğime başlayıp verilen emekleri yüceltmek, yeni neslin yetişmesinde bana düşen katkıyı sağlamaktı. **BÜYÜK ÖNDER ATATÜRK**ün en anlamlı deyişi ile "Öğretmenler, yeni nesil sizin eseriniz olacaktır. " yeni nesli yetiştirmek görevi bizi bekliyordu.□

Okulumuzun tüm öğretmenleri birbirinden özel idi.Hepsi de bizi yetiştirme gayretinde idiler.İş derslerini atölyede yapardık.İş derslerine gelen öğretmeniz Dede lakaplı İsmet öğretmen idi. Disiplinli , babacan bir öğretmen idi. Öğrenciler, metal bölümü, ağaç işleri gibi bölümlere guruplar olarak ayrılır, kendilerine verilen işlerle ilgili becerilerini geliştirir ve ciddi bir ölçme değerlendirme ile başarısı nota çevrilirdi. Öyle kolayca not alamazdınız. Sevgili öğretmenimiz bir vazo yapma ödevi verdi ve sanırım 4 haftaya yayılan süre içersinde örneği bize gösterilen ağaç vazonun bir benzerini yapmamızı istemişti. Hammadde yanı başımızda yığılı odun parçalarından biri idi. Herkes aldığı işi başarmak için ciddi bir çalışmaya koyulmuştu.Örnek vazo karşımızda ,elimizde odun , tahta törpüsü ve sair malzemeler . ..□

Çalışmalar devam ettikçe vazunun şekli de belirmeye başlamıştı. Hünerli arkadaşlarımız vardı . Lakin öyle İsmet hoca kimseyi şımartmazdı , yapıcı tenkitlerini bilge bir edayla ortaya kor, yol gösterir, sonuca giden yolu çizirdi. Vazoyu , örneğine benzetmişim ama İsmet Hocaya bir türlü beğendiremiyordum. Mutlaka bir kusur buluyor, var olan hataları benim de eleştirel gözle görmemi sağlamaya çalışıyordu. Tabii öğrenci gözüyle içten içe ' birşey beğendirmek de ne zor ismet Hoca'ya "demekten de kendimi alamıyordum. Sonuda vazo tamamlandı, Notumuzu aldık ve bir iş tamamlamanın keyfini yaşamak apayrı bir duygu idi. Daha sonra öğretmenlik hayatımda şunu anladım ki öğretmenimiz bir işe başlamanın , onu sağlıklı bir şekilde devam ettirmenin ve sonuca ulaştırmanın , başarmanın yolunu ve yöntemini hiç taviz vermeden öğretiyordu. Bizler ,o değerli öğretmenlerin ustalığı sayesinde öğretmen olduk, mesleğimizi sevdik, emeklerini boşa çıkarmadık. İsmet Hocamızın şahsında tüm öğretmenlerimizi saygı ve sevgiyle anıyor ,Sağ olanlara uzun ömür ,Hakkın rahmetine kavuşanlara rahmet diliyorum. Sanat harikası taş mektebimizin onların varlığıyla değer ve anlam kazandığına içtenlikle inanıyorum. Derken bitirme sınavları son bulmuştu. Aldığımız notlar henüz açıklanmamıştı. Sınavlarım oldukça güzel geçmişti. Kendimi mezun olmuş sayıyordum.18 yaşını yeni doldurmuştuk ve öğretmenlik mesleği bizi bekliyoordu. Tatlı bir heyecan içindeydim. Bir başka sınıftan bir arkadaşımız mezuniyet töreni yapılacağını , bazı öğrencilerin mezuniyet balosuna çağrıldığını benim de o öğrencilerin içinde olduğumu , takım elbise giyip öğleden sonra söylenen yerde olmam gerektiğini bildirdi gitti. İyi de , ben nereden bulayım takım elbiseyi .Hiç te sevinememiştim bu habere . Takım elbise öğretmen okulu 4. sınıfta babam yaptırmıştı iki sene giydim fakat artık o elbise dar idi . Devletin verdiği elbise de kışlık elbise idi o da olmazdı.Geriye tek alternatif kalmıştı. Ütülü pantolon ve üstüne düğmeli yelek giymek. Ve de öyle yaptım Mezuniyet balosunun yapıldığı salona gittim . İçeri girdiğimde biraz yürüdüm ve Sevgili Müdürümüzle karşılaştım bu ne dedi , niye takım elbise giymeden geldin dediğini duydum, peşinden iyi bir osmanlı tokatı yüzümde patladı. Sağ yanağım ateş gibi yanmaya başladı. İlk ödülümüzü almıştık.Geç ileri dedi ve gösterilen yerde diğer öğrencilerle beklemeye başladım ,. Başladım fakat sanki tepemden kaynar sular dökülmüştü. Az sonra konuşmalar yapıldı. Dereceye girenler ve sırayla ,pekiyi derece ile mezun olanlar birer birer çağrıldı.Başarıları ödüllendirildi. Bana da bir tarih ansiklopedisi verilmişti. Sevgili Müdürümüzün, başarıımızı kutlayan el yazısı ve imzasını taşıyan. O tokadı yemiştim ama canımı acıtan tokat değildi.Neticede öğrenci idik ,bir gelirimiz vardı da takım takım elbiseler mi giymemiştik. Olsa idi , Müdürümüzün sözünü dinlememiş durumuna düşer miydik.Takım elbise için tokat yediğime çok üzülmüştüm. Pekiyi derece ile mezun olduğuma sevinmedim desem yeridir.O zaman da kızmadım Sevgili Müdürümüze , şimdi

de.Üzerimizde büyük emekleri oldu. Bizleri onlar yetiştirdiler. Ben incinsem de mutlaka onun geçerli sebebi vardı.Gurbette anamız, babamız onlar idi. Asla saygıda kusur etmedik.□

Mezun olmuştuk artık.Kabakyazısından ayrılma vakti gelmişti.Artık tayinleri beklemeye başlamıştık. Atamalar yapılmadan , çizgili kahverengi kumaştan güzel bir takım elbiselik kumaş almıştı babam . Terziye verdik ölçümüz alındı. Dikimine başlandı.Bir çift ayakkabı, kravat gömlek derken yediğimiz tokadın hakkını vermeğe başlamıştık. Temmuz başımı idi ,ağustos ortası mı idi tam hatırlayamıyorum , mezun olanların atama listesinin Sivas Hükümet Konağında , koridordaki panoya asıldığını öğrendim ve tayin yerime baktım. Kendi ilçemde bir köye tayinim çıkmıştı. Müdür yetkili öğretmen olarak. Köy ,ilçeye yaya onbeş kilometre mesafede idi . Kızıldağ'ın dibinde bir dağ köyü idi. Bizim ilçenin de yaylasına yakın bir köydü . Uzak sayılmazdı. Daha küçücük çocukken onbir, oniki yaşlarında ata biner bir okadar uzakta yaylaya gider gelirdim. Köye haftada bir traktörle ulaşım olduğunu öğrendim. At yoktu. Yaya gitmektense Traktörün konforunda faydalanmak hiç te fena olmazdı.□

Nereye tayin etseler hiç farketmezdi. Her yer bizim için aynı idi.Okullar açılmadan önce köye gittim, Okul köye birkaçyüz metre uzaklıkta bir tepe üstünde kurulmuştu. Yalnız fakat asil bir duruşu vardı. Hele bir okullar açılsın ders zili çalsın şenlenecek ,yalnızlıktan eser kalmayacaktı. Gün geldi , ders zili çaldı. Beş sınıf bir arada yetmiş seksen öğrenciye tek sınıfta eğitim öğretim vermeye başlamıştım. Okulun müdürü de öğretmeni de ben idim.Yeni kayıt olan birinci sınıf öğrencilerinin okuma yazma öğrenmesi için çalışmak ayrı bir keyif veriyordu. Artık okula ,öğrencilere iyice alışmaya başlamıştım. Öğretmenlik Mesleği için öğretmenlerimiz bizi iyi hazırlamışlardı. Kırk iki yıl öncesinden aklımda kalan ve hiç unutmadığım birşey vardı. Mezuniyete yakın değerli öğretmenlerimizden birinden güzel bir konuşma dinlemeştik. "Bakın gençler . Yarın mezun olacaksınız bizler burada sizleri yetiştirmeye çalıştık . Kendinize güvenin, kendinizi az şey zannetmeyin . Fakat çok şey de sanmayın. Burada biz size bir temel kurduk . Temelin üstüne bina inşa etmek artık size bağlı, boş durmayın okuyun geliştirin kendinizi demişti. O altın değerindeki sözler hep aklımda yazılı kaldı. Hiç silinmedi .

Okul bitti ,artık öğretmen idim. Ders bitip okul dağıldıktan sonra rutin işleri yapıp , okula bitişik lojmana geçiyordum. Akşam olunca gaz lambası ışığında ders hazırlığımı yapıp , çayımı yudumlarken bir yandan da Fono Mektupla öğretim Enstitüsünden temin ettiğim haftalık yabancı dil çalışmasını yapıyordum . Dil öğrenmek çok istediğim bir çalışma idi. Okulumuz çok güzel idi fakat ortaokulda öğrenmeğe başladığımız yabancı dil Öğretmen Okulu Öğrencilerine gerekli görülmemişi nedense . Ortaokulda Fransızca derslerimize Kaymakamımız Şükrü Bey gelirdi. Ezberletmişti fransızca metinleri. Ma mere ma conduit ce matin a l'ecole. ... diye başlayan metni. Her lisan bir insan derdi. Mutlaka lisan öğrenin diye öğüt verirdi.□

Herşeyi öğretmen okulumuzdan beklemek de haksızlık olurdu. Öğrenmenin yolu yöntemi öğretilmişti. Temeli yükseltmek gerekir düşüncesindeydim. . Kendimi boş zamanlarda Fransızca öğrenmeğe kanalize etmiştim.Haftanın altı günü ders vardı. İki haftada bir Cumartesi günleri ilçeye evimize anamın babamın ziyaretine gidiyor ihtiyaç olan şeyleri götürüyordum. yol uzaktı.Köye İlk gdişimde bir kısım yatak yorgan kap ,kacak götürmüştük traktörle. Traktörün şoför mahallinde , dere tepe aşarak zorlu bir yolculukla köye varmıştık. Daha sonra hiç köye traktörle gitmedim. Yaya gidip geldim .Bazen kestirmeden gitmek için dereleri tepeleri , koşarak aştığımı hatırlıyorum. Köy

öğretmenliğ, o kadar kolay bir öğretmenlik değildi . Bu yüzden köylerde hizmet vermiş tüm öğretmenleri candan tebrik ediyorum. Onlar en zor görevleri , üstün başarıyla gerçekleştirmiş seçkin kişilerdir.

Öğretmen okulunu parasız yatılı okumuştuk. Parasız yatılı okuyanların okudukları sürenin birbuçuk katı kadar süre ile mecburi hizmetleri vardı. Üniversite yolu kapalı idi. Tek gidebilecekleri yer Eğitim Enstitüleri idi. Son sınıta iken Eğitim Enstitüsü sınavlarına da girmiştım .Yeterli rehberlik hizmetleri verilmediğinden mi, ben mi ulaşamadığımdan matematik ve fen derslerim çok iyi olduğu halde Sosyal Bilgiler tercihi yapmıştım.

Kasım sonlarına doğru idi . (1970 yılı)İlçedeki adresime bir telgraf gelmiş .Bursa Eğitim Enstitüsü Sosyal Bilgiler Bölümünü kazandınız. En geç 7 aralık tarihine kadar okulumuza kayıt yaptırın aksi takdirde yerinize bir başkası çağrılacak diye. Babam haber göndermişti Muhtar ile. İlçeye gitim ve okumaya devam kararı aldıktan sonra dönüş hazırlıkları yapmaya başladım. Süre çok kısa idi. Önüme eğitimle ilgili iyi bir fırsat çıkmıştı. Hem de Bursa. Babamın dükkanın adı da Yeşil Bursa Pazarı idi. Benim Bursa'yı tercih etmemde rolü de olmuştur.

Öğretmen Okulunda , öğlen yemekten sonra kütüphane açık olurdu , gazete okumak ve birkaç kitap karıştırmak keyifli ve öğretici oluyordu. Geleceğimize yön verecek sözler araştırıyordum. Orada çok güzel bir söz bulmuştum. "Görebildiğin yere kadar git, oraya varınca yeni yerler göreceksin ."çok beğendiğim söz olarak aklımda tutmuştum. İşte yeni bir imkan ufukta görünmüştü. gitmeliydim, kararım karar idi.

Çok zor oldu açıklamak öğrencilerime , alışmıştık bırakmak doğru değil diyordum fakat öte yandan kendimi geliştirme hakkımı da kullanmak isteğim galip geldi. Ogün öğrencilerimle hüznü bir vedalaşma oldu. Akşama eşyaları götürecek katırcı geldi, o arada bir de ilkokul arkadaşım Şevket , aşı için köye gelmişti. Güzel bir yoğurtlu çorba pişirmiştım. yediler Çay da yaptık içtik birlikte. Sabah erkenden kalktık .Katırcı eşyaları yükledi , yola koyuldu. Şevket arkadaş aşuya gitti. Ben de Sazımı , Mandolinimi ve püsküvet kutusna koyduğum küçük kedimi aldım ve inceden yağan karla birlikte Bursaya gidecek yolda ilçeye doğru yürümeye başladım. Bir ara kutunun kapağını açınca kedi sıçradı ve karlarda debelenmeye başladı. Kediye tutup kutuya koyup yola devam ettim. Bir taraftan kar yağıyor , yürümek gittikçe zor olmaya başlamıştı. İki saattir yolda idi. Akşam sadece çay imiştim. Sabah ta kahvaltı yapmadan yola revan oldum . Dizlerimin dermanı azalmaya başlamıştı . Bir saat kadar daha yürüdüm artık yürümeye mecalim kalmamıştı. Hem soğuk hem kar yağışı inceden devam ediyordu.Yol gittikçe uzamaya başlamıştı. Biraz daha gayret edip yürümeye çalıştım. Bir müddet sonra kar üstüne bağdaş kurdum oturdum. Beş on dakika sonra Köyün muhtarı Ali Emmi göründü . Elimdeki eşyalardan bir kısmını götürebileceğini söyledi. Ben de kedimi ve çantamı verdim, sazım, mandolinim yanımda kaldı. Ben bunları getiririm dedim ve Muhtar gitti.

Ayağa kalktım birazcık yürüdüm , tekrar oturdum Her seferinde gücümün tükenmeğe başladığını görüyordum . Giderek yürümem birkaç adıma düştü. İlçeye üç beş kilometre mesafe vardı. Kalendere mevkiinde birkaç adımla bu yol bitecek gibi görünmüyordu. Hem üşüyor hem de susuzluğumu gidermek için kar yemeğe ,gözüm ufukta ,ilçeden bir ev görüntüsü aramaya başlamıştım. Lakin yok . Sanki ben geriye doğru yürüyordum. Uykum gelmeğe başlamıştı. Ayaklarımın beni taşıyacak mecali kalmamıştı. Beyaz yorganın üstüne uzandım. Ne kadar tatlı bir uykum gelmişti. Soğuk kış gecelerinde , ocağın başında güzel sohbetler olurdu anacağım bir öğretmen gibi anlatırdı. O anlattıklarından bir tanesi aklımda kalmıştı. "Aman demişti çocuklar sakın kar üstünde uyumayın, insanın

çok tatlı uykusu gelir, sonra da donar gider "

Uyumayacaktım. Görebildiğim yerle ,görmek istediğim yerin arası uzadıkça uzuyordu. Bu yol bitecek , uyumak yok , uyumak ölmek demek , sakın ha diyerek ,soğuğa ve uykuya teslim olmamaya gayret ediyordum. Vız gelirdi soğuk ta yol da .Çocukluğumuzda yalınayak az karlarda oynamamıştık. Fakat büyük bir hata etmiş aç acına yola çıkmıştım , Benzinsiz araç yürür mü. Adım adım ilerlerken uzaktan ilçenin camisinin minaresi göründü. Artık ölüm yok dedim kendi kendime .Bu yol bitecek. Ama git git bitmiyor işte. Sabah çıktığım onbeş kilometrelik engbeli karlı yol bittiğinde ikinci vakti olmuştu . Eve nasıl adım attım bilmiyorum. Sazım, Mandolinim ve Ben artık eve ulaşmıştık. Evdekiler benim halimi ve yaşadığım sıkıntılı yolculuğu duyunca kurtulduğuma sevindiler. Yemek yedikten ve çay içtikten sonra yattığımı hatırlıyorum. uzun bir uyku dinlenmişim ve kurtulmuştum . Yeni yerler görünüyordu dileğim çok sıkıntılı olmaması idi, Bir yandan da gurbet yeniden başlıyordu. Anacığım sevin sin mi üzül sün mü bilemez halde iken yaslandım duvara vurdum sazın teline .

Vay göresim geldi sevdiğim seni

Dumanlı dumanlı oy bizim eller

Artık veda vakti gelmişti .Bursa'nın ufak tefek taşları benim türküm olmuştu, dumanlı dumanlı oy bizim eller türküsü ise Necati'nin türküsü diye radyoda duyunca ağlayan anacığımın türküsü olmuştu.

Bu yıl yaman bir kış geldi Türkiye'nin dört bir yanına . 21 yıl aradan sonra İzmir de beyazlara büründü . Herkes yağın karla sokakta kartopu oynarken ,bana da 42 yıl sonra , yaşanmış bu anıları yazmak düştü.Kalın sağlıcakla .

Emekli Öğretmen : Necati Altun

KEMALPAŞA/İZMİR

[Tweet](#) (function() { var s = document.createElement('SCRIPT'), s1 = document.getElementsByTagName('SCRIPT')[0]; s.type = 'text/javascript'; s.async = true; s.src = 'http://widgets.digg.com/buttons.js'; s1.parentNode.insertBefore(s, s1); })();